

[Kaune Reintoff.]

vi skulle bruge vores reelle indflydelse til at få sat noget i gang i stedet for bare at snakke.

I aftalen mellem den vesttyske og sovjetiske regering — og det er et stort fremskridt — har den førstnævnte nu efter års pres og års protest bekvæmet sig til at anerkende de bestående europæiske grænsers ukrænkelighed. Det er et fremskridt, vi omgående burde bakke op, hvis vi mener noget med, at vi er et demokratisk land, der ønsker afspænding. Alle påskud for ikke omgående at acceptere de bestående europæiske grænser er hermed brudt sammen. Hvad er begrundelsen for ikke at acceptere grænserne i Europa, for ikke at acceptere og anerkende DDR? Den samlede internationale udvikling understreger jo betydningen af, at alle muligheder for at styrke freden i Europa og for at frigøre Danmark for de måske skæbnesvangre bånd til USA-imperialismen udnyttes, medens tid er, og det klares ikke med at sige, at vi vil støtte Vesttyskland i dets bestræbelser for dette og hint. Kan vi ikke føre vores egen udenrigspolitik? Er det en umulighed? Jeg vil gerne have svar på: kan vi føre den, eller kan vi kun komme med disse udtalelser om, at vi vil støtte Vesttyskland?

Danmark burde vel også gøre sig gældende i den ulykkelige skærpelse af konflikten i Mellemøsten. Jeg er enig om, at det er beklageligt, at man ikke kan hjælpe humanitært — det kan man jo aldrig, hvis ikke det passer én politisk — men der skulle også gøres en anden indsats. Endnu er der muligheder til stede for en politisk løsning på grundlag af FN-resolutionen, der kræver Israels opgivelse af det erobrede territorium og anerkendelse af alle staters ukrænkelighed. Jeg ved godt, at udenrigsministeren ikke vil ud med, om han accepterer denne FN-resolution, men nu foreligger den, og vi må spørge igen: betyder statsministerens anerkendelse af forhandlingernes nødvendighed, at regeringen nu vil gøre indsigelse mod USAs afbrydelse af forhandlingerne, eller strider det også mod vores NATO-bånd? Det forekommer, som om USA kun tog sit forhandlingsinitiativ i sommer i forventning om en arabisk afvisning. Efter Israels stadige sabotage af disse forhandlinger

er USA nu ved at slutte op. Vil Danmark vende sig mod dette?

Også Vietnamkrigen går videre; bombardementer, napalmbrande og mishandlinger fortsætter. PÅG har taget et nyt initiativ til at få krigen bragt til ende, og vi har i nat kunnet forstå på præsident Nixon, at han selv føler, at jorden brænder under ham. De konstruktive forslag, der foreligger, har i Sverige fundet tilslutning i ledende kredse, og derfor må jeg også her spørge, om den danske regering vil sige til USA, at vi her ser en vej frem til sikring af fred og national selvstændighed i Sydøstasien.

Vi har i sommer på regeringens møder, i regeringens artikler osv. set så mange, mange smukke ord om vores fælles samfund, om mennesket i centrum, om menneskets trivsel. Ingen af ordene er modsvaret af handlinger og resultater. For hvad er det, vi ser? Vi ser virksomhedslukninger, hvor arbejdere og funktionærer brat mister eksistensmuligheder uden nogen som helst form for indflydelse på, hvad der sker over hovedet på dem. Vi ser de små erhvervsdrivende bukke under, den ene efter den anden. Vi ser ungdom i uddannelsesvanskeligheder på læreanstalter uden tilstrækkelige lokaler og lærere. Vi ser, og det er endnu værre, store grupper ungdom uden uddannelsesmuligheder. Vi ser en utilfreds befolkning, vi ser polititerror, og vi lukker øjnene for spekulation og åger. Sagen er, at man i vores samfund med dets økonomiske struktur og forældede og sammenbrudte ideologi — for liberalisme er vel nok snart et komisk begreb, sammenholdt med regeringens politik — nok kan snakke om trivsel og humanisme, men man har ikke skygge af chance for at gøre det til varm og jordnær virkelighed til gavn for alle mennesker.

Netop under den påstående velfærdsudvikling, mens man sidder dér og føler sig så sikker på sin magt, sætter man faktisk selv i sin uformåenhed socialismen på dagsordenen. For drømmene om trivsel, om menneskelig lykke, om et demokrati, der er reelt og omfatter alle samfundets anliggender, kan jo ikke gennemføres i vores samfund, men kun i et socialistisk, et samfund, der er underkastet folkets virkelige kontrol — ikke bare kontrol ved dem, der har taget den fra befolkningen — et samfund, hvor der pro-